

se nemohla dočkat, až ho zítra uvidím a obejmu. Zlepší mi náladu, alespoň po tu dobu, kdy budu s ním. Ale pak se zase vrátím domů, kde nemám žádné zvířátko, se kterým bych se mohla pomazlit. Nechtěla jsem čekat, až ho dostanu; chtěla jsem nějaké mít *ted*. Čekat třeba jen měsíc mi připadalo jako celá věčnost.

Jak jsme tak jely tichým večerem, přebírala jsem si v hlavě, co máma říkala. Vyložila jsem si to tak, že si hlavně myslí, že nejsem dost svědomitá. Nic z toho, čím jsem argumentovala, ji nepřesvědčilo, takže možná nastal čas, abych jí přestala *říkat*, že jsem už dost velká a zodpovědná, ale přesvědčila ji o tom nějakými činy.

Hlavou mi bleskl nápad, ze kterého jsem se trošku zaradovala. Místo toho, abych se s mámou pořád dohadovala, přestanu být tak zapomnětlivá. Udělám všechno, co se ode mě bude žádat, a ještě něco navíc. Sama jí ukážu, jak umím být svědomitá, když se snažím.

A až si toho všimne, určitě mi to zvířátko konečně dovolí, tím jsem si jistá!

5. kapitola

„Ach jo, vždycky mě naštve, když dojde jahodový jogurt,“ povzděchala si zamračeně Taylor, když jsme čekaly ve frontě ve školní jídelně.

Bylo tam plno páry a smrad z vařené kapusty, která byla toho dne jako příloha k hovězímu masu à la Stroganov. Ten smrad by každého případného zájemce o hovězí odradil, aby si tohle teplé jídlo dal, ale naštěstí tu mívali moc dobré zeleninové saláty, docela slušné sendviče a jogurty, které Taylor milovala ze všeho nejvíc. Hlavně jahodový, jenže ten byl rozebraný vždycky nejdřív.